14 Ιανουαρίου 2021

Χλωρίδα μου πατρίδα μου (Γκανάς Μιχάλης)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Χλωρίδα μου πατρίδα μου

γέννημα θρέμμα σου βορά των ψυχανθών

βασιλικός πλατύφυλλης αποδημίας

σγουρό μελισσοβότανο της μνήμης

που το φυσώ κι έρχονται σμήνος οι σκιές

στη βουερή κυψέλη του κορμιού μου

κάνοντας το πικρό-γλυκό

τον κόσμο μέλι.

Πανίδα μου πατρίδα μου

αειθαλή αγρίμια

και φυλλοβόλα χρώματα της νύχτας

ισόβια παραμυθία μου σταθήκατε

με τ’ άσπρο δόντι πεινασμένου λύκου

το κανελί της αλεπούς το γκρίζο της αρκούδας

κραυγές σκουξίματα και αίμα

με χιόνι φεγγαρόφωτου και πάχνη αστροφεγγιάς

ραντίζοντας το μακελειό της φύσης

κάνοντας τα μονά-ζυγά

δικοτυλήδονο τον κόσμο.

Γέννημα θρέμμα του κι εγώ

βορά της μνήμης άθυρμα της αγάπης

άλλοτε πάνοπλος από φωνές και βλέμματα

κι άλλοτε κάμπος θερισμένος

χωρίς τον ψίθυρο μιας καλαμιάς.

Και τι να πω για τη ζωή

τη ζω με ζώνει με πονάει

και τι να πω για την αγάπη

δεν τη σπούδασα την ξέρω από στήθους

κι αν απαγγέλλω έναν ίαμβο χλωρό

εκείνη τον ποτίζει νύχτα μέρα

κι αν της μιλώ ελληνικά

μόνον αυτά καταλαβαίνει

στη μουσική τους μοναχά χορεύει

με τον αυλό τη λύρα το κλαρίνο.

Πατρίδα μου ασπίδα μου

και δόρυ αιχμηρό στο στήθος

παίρνω το αίμα-αίμα μου και σε γυρεύω

στον κάτω κόσμο στον απάνω -άφαντη

στις πολιτείες στα χωριά σου- άχνα

και λέω δεν υπάρχεις σ’ ονειρεύτηκα

κι αχειροποίητη σε χτίζω με το ράμφος μου.

Αλλά το φως με διαψεύδει πάλι

μία μέρα στις Μυκήνες την άλλη στην Κασσώπη

καταμεσήμερο αγγίζοντας τοπία συλημένα

και πρόσωπα αγνώριστα από την τύρβη των αιώνων

υφαίνοντας άλλες μορφές στο διάφανο αέρα

κι ο τόπος γράφεται ξανά

βουνό-βουνό και δέντρο-δέντρο

κι η θάλασσα φιλάει τη φτέρνα του

κι η μνήμη οχιά που με δαγκώνει

και λέω ναι -εδώ- στο φως θανάτωσέ με.

Γιατί το φως θα μας δικάσει

κι αλίμονο σ’ όποιον φοράει ματογυάλια.

Πηγή: agiazoni.gr